

Spotvogel

Endemisch

Berthelots Pieper komt alleen voor op Madeira en de Canarische Eilanden en is dus een zogenaamde endemische soort. Alleen op die eilanden kun je ze zien, en nergens anders. Geïsoleerde bergtoppen willen ook wel eens een endem opleveren, maar eilanden (en nog liever kleinere eilandjes voor de kust van grote) zijn er het meest geschikt voor. Endemen zijn haast per definitie zeldzaam en geneigd tot uitsterven. Wie in 1994 het plan opvat veel endemen te zien dient zich te haasten. Gedenk de Dodo.

In mei 1992 bevind ik mij op Gran Canaria en ik heb geen twijfel, Berthelots Pieper zal worden gezien, ik ga mijn eerste endemische vogelsoort bewonderen. "Bewoont alle natuurlijke biotopen op de Canarische Eilanden" juicht mijn veldgids. Een makkie. Gewoon een stukje onbebouwd eiland zoeken en daar zitten ze bij tientallen, en maar piepen.

Omdat ze boven onze bungalow vliegen wordt echter de Eilandgierzwaluw mijn eerste endem en niet Berthelots Pieper. De vele Spaanse Mussen die in het park nestelen zijn nieuw en ook de Canarische ondersoort van de Tjiftjaf dient zich snel aan, evenals de Canarische Zwartkop, ook een endemische ondersoort. Ik zie een Buizerd (ondersoort) en veel Torenvalken (ondersoort, het wordt eentonig) en de tijd verstrijkt op aangename wijze. Maar geen piepers.

Het wordt me te machtig. Na vier pieperloze dagen huur ik een brommer en rij de bergen in. Al gauw barst het om mij heen van de natuurlijke biotoop. Ik bekijk een Brilgrasmus, een 'eerste keer' in combinatie met al weer een ondersoort, en een zeer fraaie Klapekster (ondersoort, geloof het of niet). Deze laatste vogel bewoont een moestuintje dat bewaakt wordt door twee grote, magere honden (ondersoort *Canus canarius pitbullii*), zodat de waarnemings-tijd wat wordt bekort. Ik zie veel Hoppen en allerlei duifjes, maar geen piepers. Balend kom ik terug bij de bungalow.

Op de dag van vertrek moet ik het onder ogen zien, geen Berthelots Piepers. Ik besluit vroeg in de morgen tot een ommetje en bereik na 200 meter de grote doorgaande weg die het supertoeristische Maspalomas in twee stukken snijdt. De weg heeft een rotonde met in het midden een kwijnend bloemperk. Op een lantaarnpaal zingt een vogel. Geen twijfel: Berthelots Pieper. Ik hef mijn kijker en de pieper gaat in het bloemperkje zitten waar ik in hetzelfde kijkerbeeld nog drie Berthelots Piepers aantref.

Vogels kijken blijft een kwestie van vroeg opstaan.